

6. szám.
Február 11-én 1865.

Megjelenik minden szombatnapon egy iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra 3 frt. és 3 óra 1 frt 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúznál. —
Kiadó hivatal Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XVI. kötet.

Greguss Ágost.

Az „Üstökös“ principálisához.

A „Lángészt“ szídtad, mivel a „gaz“ írókat ütötte;
Most meg minden író t üstököl Üstökösöd.
Szép, hogy a rossz elvtől a jóhoz visszakerültél,
S im magam is szívesen tartom a hátamat: Üss! *G. A.*

Felkapván azon dicséretes szokás, hogy mikor a programunk szerinti rendben érzi magát következni illető jó barátunk, ez „irodalmi kényszerkölcson“ vagy mint Nendwich barátunk mondá „irodalmi Matrosenpressgang“ következtében, önkényt siet nálunk jelentkezni, beküldvén arczképét, s némi szellemi contoureokat is hozzá.

Itt-tisztelt barátunk a fennebbi epigramm kíséretében jelent meg hadfogadó bureaunkban.

Távol legyen tőlem ily gonosz szándék, hogy én Apolló fölkeñtjei ellen fölemeljem kezemet! hogy én íróársaimat megüstököljem? Hogy bánhatnék én ily gonoszul enynyi kopasz emberrel? Még pláne ütni! 'Sz nem jöttem én

Meklenburgból. Én eddig azt hiszem, hogy csupa merő hielgéseket mondok barátaimnak, s milyen gonosz a világ, hogy magyaráz mindent félre.

Még fogyatkozásait is, a hol lehet, eltakarom. Hát nem föltett kalappal rajzoltatom-e azt, a ki megszabadult attul a gondtul, hogy frizőrre legyen szüksége?

A mult számban volt szerencsém bemutatni egy jelesünket, ki poétából lett kritikussá; íme most egy másik kitiñő férfiunk, ki, megfordítva: elébb

volt hírhedett és rettegett kritikussá, s azután változott át koszorús költővé.

Azt kérdi Tóth Kálmán: „Ki volt nagyobb?“ Minden kétkedés nélkül kimondom: az utóbbi!

A ki elébb volt drámaíró, azután lett kritikusi; az lehet hősi jellem, de minden esetre boszuvágyó, ki megakarja torolni a vett sérelmeket, de a ki, mint Greguss: a kritikust és drámaírót oly módon tudta magában szerves egészsze kögífteni, hogy elébb megcsipkedett minden halandó poétát, s azután kitárta keblét, mondván, már most cseréljünk szerepet, csipjetez ti engem! az ilyen ember nagy keresztyén!

Kívált ha azt az elvet követi, hogy „majd írok én *nektek* olyan darabot, a milyeneket ti szoktatok írni *nekem*.”

Hanem hát itt sem tagadható meg kritikusi természetét; még a drámája is egy általános kritikái hadjárat az írók ellen. Ő ugyan fentebbi epigrammjában is azt állítja, hogy a „Lángész” csak a „gaz” írókat ostorozza. Kérem alássan. Linné szerint minden gaz = virág; a murek

vad állapotában: gaz, s ha megnemesítik: sárgarépa; a spinót, ha nyers, gaz; ha megfőzték, még az országgyűlésen is szóba hozatik.

Én tehát tulajdonképen akkor, midőn a Lángészt megróttam, nem Greguss ellen tettem kifogást, hogy minek írta meg a Lángészt? hanem a Lángész ellen, hogy minek hagyta magát megiratni Greguss által?

Azóta azonban sokat változtak nézeteim. Az idők kényszere engem is kapaczitált, hogy minden úgy van jól, a hogy van; s a féllábu ember is ideálja — a sántaságnak; azért íme kezemet nyujtom e hasábon keresztül, az én kedves barátomnak: „te is kritikusi vagy, én is kritikusi; te is jó katona, én is jó katona: ne bántsuk egymást.” — Inkább keressünk majd egy harmadikat, s azt *communi consensu* jól eldöng — simogassuk.

K—s M—n.

Napoleon császárhoz

Arra a hírre, hogy husz ezer frankot akar elemelni innen a Julius Caesarja magyar kiadásáért.

Óh uram! hát Te is boltot akarsz nyitni?
A legnagyobb inség közepében, itt ni!
Vagyunk itt elegen! Alig élhetünk meg:
S még ránk jösz, rontani a keresetünket?
Egy-két könyvárus van, a ki még vásárol
A többi csak kátét s fényképeket árul.
S Te még a könyvedért kérsz húsz ezer frankot!
Hiszen így egyszerre sprengolod a bankot,
Ezért kapni most tíz ezer mérő árpát
Ezért ír száz könyvet Ozorai Árpád;
Aztán én is, más is, kiket a bátor Ráth
Kiki-ad és nyakán vesz az egész Vorrath.
Uram, ha én volnék olyan császár, mint Te,
Az írásnak dühe engem nem hevítne.

Egész házamnál nem volna kalamáris,
Tölem írott betűt nem látna meg Páris;
Históriát tudnék én magam csinálni:
Győzné ötven író utánam firkálni;
De ahhoz nekem nem kellene sok tinta
S római Caesarok életéből minta.
— No de jó! ha egyszer nem állhatsz ellene,
S szomjat költ melledben a szent Hippocrene
Hát írj, de csak ne kérj honoráriumot!
Ne adóztasd így is meg a publikumot;
Vagy ha fizettetted, fizettesd meg otthon,
Fizessen a Német-, Belga-, Angol-, Skót-hon;
De szegény kuczorgó magyaroknak, nekünk
Semmiféle könyvet drága pénzért ne küldj!

K—s M—n.

Tallérossy Zebulon levelei Mindenváró Ádámhoz.

Tekintedezs barátom uram!

No csak soha nem meglátam olyan inpraktikus embereket, mint magyar ujságírók! Valahanszor egy kis pinzt megkínálnak nekünk, mindig előalanak nagy larmával: „nem kel semi! ide ne hozanak pinzt!” Akarjak országba behozni nyolecz milio forintocskát drága hivatalokir: mi csinálnak? kordont huzak, mintha

volna cholera: nem szabad beeresztényi! nem kel *octroiroznyi*! De mar ha kirdezték volna nekem, kel-e *salarium* sok? akar *octin gentroirozthatnyi*? in engedtem volna zsebembe akarmenyit. — Mosd megintelen, hogy kicsufolnak üdvösigez institutiot azal dispositionsfondal. A helyete, hogy minden ujságíró tartana sipakot magait: „nekem izs egy marikal;” mig ök sürgetik leg-

jobban, hogy minek az a luxus? Ujsagirotkat megvenyi kormányznak?

Csak most remiletem, hogy majd nekem is jut belüle valami; mert csak gyözödve megvagyok felülem, hogy az a derik Alduleanyu ur irtete engemet is Lajton tul levö ujsagirotk közöte, a kiknek nagy szükségük van ra, hogy a status irdekiben pinzt kapjanak. Mosd aztan ehon van ni: kitörülnek belüle 300 ezer forintocskat. Fogadnyi merek, hogy azt kitörültek ipen, mit in megkaptam volna. Aztan mi nyeresig megvan belüle? Ha nem lesz deficit statusnak, lesz deficit ujsagirotknak, — is az mindegy.

Mert teczik tunyi, in riszemrül in principio anak elensige nem vagyok, hogy kormány urak ujsagirotknak pinzt agyanak, csakhogy in praxi

eltivesztetett eljárásnak megtalalom azt, hogy azoknak ujsagirotknak fizetnek, kik kormányt dicsirnek; — mert kik kormányt dicsirnek, azok mar ugy is jo barátjai kormányznak, de kelene fizetni azokat, kik kormányt gancsolnak, hogy ne gancoskogyanak. Ez volna logikai rengye dolognak.

Hanem hat menkü opositionalis ujsagirotk mindent elrontotak. Kelete volna nekik mondanyi: aztat pinzt agyanak *nekünk*; a helyeteük montak: agyanak a semit, is azt is csak a senkinek. Mar mosd aztanük maguk a senkinek sem adot semibül nem kapjak semit soha sem.

Köszönök alazatosan.

Alazatos szolgálja

Tallerossy von Zebulon.

Toldi Belgrádon.

Bezzeg, ha most meg nem választották volna Arany Jánost akadémiai titkárnak, itt volna a szép alkalom megírni a Supplement hősköteményt „Toldi-“ jához; „**Toldi Belgrádon!**“ Így azonban kénytelen azt a közönség csak így fakó prózában élvezni, a mi megérdemelné, hogy a magyar név dicsőítésére versekből foglaltassék.

Tehát, a szerint, a hogy nekünk elbeszéltek, egy szép napon a belgrádi „Vörös ökör-“be öt darab muszka athleta kvártélyozá be magát. A nagy orosz birodalom mindent nagy maszszákban szokott produkálni; ha ad valamit, hát az sok! Egyszerre öt athléta, öt híres birkózó!

Ezek óriási falragaszokban provokálták a körül lakozó nemzeteket, hogy mérközzenek meg velük: kinek van kedve magát földhöz vagdaktatni?

Persze a jó belgrádiak azt tartották, hogy Serbia nem arra való, hogy a nagy Muszkaországgal menjen öltre, aztán meg a nyers erő ellen nem is észszerű föltámadni, s hagyták a muszka birkózókat hetvenkedni.

Hanem egyszer a „Vörös ökör“ kocsmárosa meg sokallta a dolgot, s eszébe jutván, hogy van neki itt Pesten egy kocsmáros ismerőse, a kinek neve Toldi János, feltelegrafozott neki, hogy rándulna le hozzá egy pohár borra.

Toldi helyt állt a hívásnak, s megjelent rendén a belgrádi „Vörös ökörben,“ a hol is mingyárt megismerkedék a muszka kollégákkal. Átkozott derék fizkók voltak! Öles termetű mindegyik. Toldi megtapogatta kar-

jaikat, lábaikat; olyan kemény izmaik voltak, mint az elefántnak. A kit ezek derékra kapnak, akár csak az óriáskigyó nyájas ölelésébe jutott volna.

De Toldinak eszébe jutott, hogy máskor is látott már öt muszkát egy magyar ember, s felesapott a fogadásra, megbirkózik egymás után mind az öttel.

Nagy volt a várakozás; de a diadal is tökéletes.

Toldi a birkózáskor, a mint az athleta belécsimpeszkedett, hirtelen megkapta a két czombját, s mire az észrevette, már keresztül hajította a vállán. — És így tett sorba mind az ötten. — Erre az egy tréfára azok sem voltak készen.

Toldi aztán, legyözve annyi muszkát, ismét hazatért babéraival, s méri tovább a rácz ürmöst, mintha semmi sem történt volna azóta a világ históriában.

Első szerelemben.

Az ifju tesz ily vallomást:

„*Sohsem* fogok szeretni mást!“

Mondd a leány szemérmesen:

„Szerelmem ó örök leszen,

Mindig, *mindig* fog égni az,“

S mind a két esküvés: igaz!

Mihelyt az első láng oda,

Az ifju nem szeret *soha*;

S a lány-sziv ajh, örök-parázs,

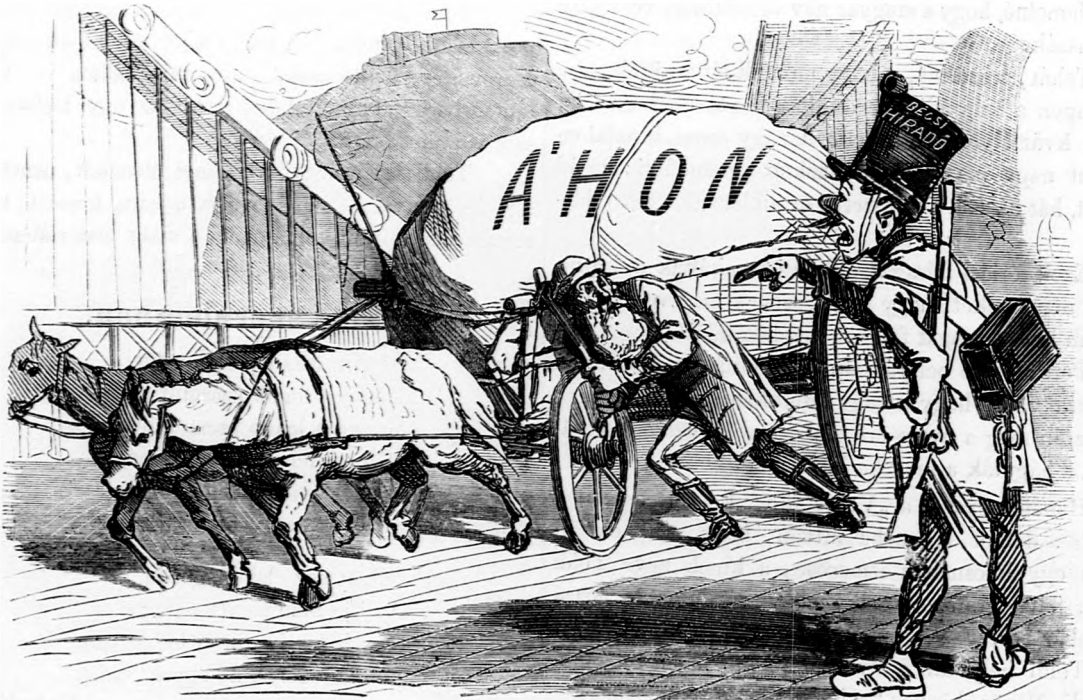
Mindig szeret, de egyre: *mást*.

Uzindur.

A közbiztonság öre.

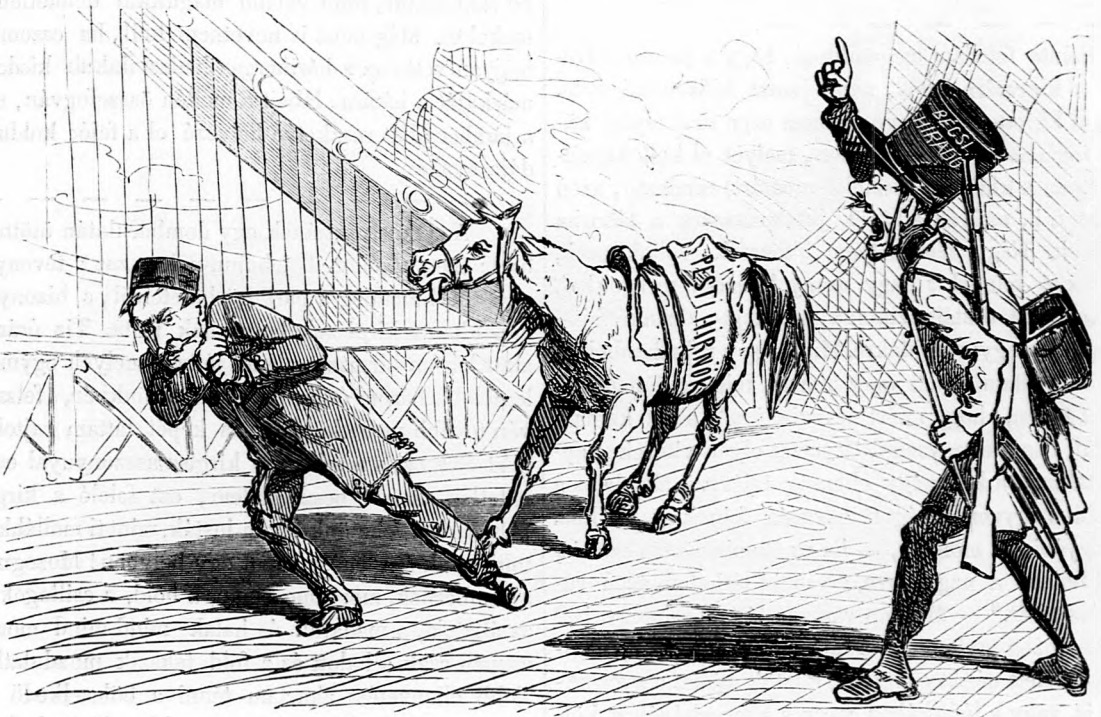

„Lassabban kell hajtani a lánczhidon!”

„Még ennél is lassabban kell hajtani a lánczhidon!”

A közbiztonság öre.

„Lassan! héj! még lassabban a lánchidon!”

„Hát te, szedtevette! nem hallod, hogy lassan kell hajtani a lánchidon!”

Kiszakított levelek

„Vámbéri utazás á“-ból.

Szinte feledém megemliteni, hogy a jaszaul elvezetett a kincstárnokhoz, napidíjamat kifizettetni velem. Azonnal ki lettem elégitve; hanem ezen urat olyan különös foglalatosságban találtam, melyet el kell beszélnem. Épen a khilat-ot (tisztelet-ruhatárt) rendezte, azon ruhákat t. i., melyek a hősök jutalmazására a táborba küldetnek. Négy féle selyem öltözetek voltak azok, mind rikitó színűek s nagy arany himzetű virágokkal, s hallám, mint osztályoztatnak négyfejú-, tizenkétfejú-, huszfejú- és negyvenfejűekre. Minthogy e ruhadarabokon sehol se tudtam festett vagy himzett fejeket fölfedezni, kérdést tettem, hogy miért nevezik így? s azt kaptam feleletül, hogy az egyszerű öltözetet olyan vitézek kapják jutalmul, a kik négy ellenség fejét vágják le, s a legszebb negyven levágott ellenség fejnek a jutalma. — „Egyébiránt mondák, — ha ez Rumban nem szokás, jöjj el holnap a nagy térre, ott majd láthatod ezen ruhák kiosztását.“ — Másnap valóban láttam mintegy 100 lovast egészen porlepetten a táborból megérkezni, mindegyik vezetett néhány foglyot, köztük nőket s gyermekeket is, vagy a lófarkához, vagy a nyeregkapához kötve, ezenkívül még egy nagy zsák volt mögötte a nyereg felkötve, melyben vitézségének bizonyítékai, a levágott ellenség fejei valának. A nagy térre megérkezvén, mindegyik átadta a khán vagy valamelyik ország-nagynak ajándékkul hozott foglyokat, azután leoldván a zsákot, megfogta a két csücskét, s úgy rázta ki tartalmát, mint valami burgonyát; a szakálás, vagy még kopasz fők oda gurultak a jegyzőkönyv kezelőjéhez, ki nek szolgálja egy halomra rugdosta össze, míg néhány száz össze nem gyűlt. Mindegyik hős nyugtát kapott az általa beadott fejeiről, s néhány nap múlva kikapta értök a jutalmat.

Az Oxus-on átszállítás tíz óraker kezdődött, s csak naplementekor értük el a magas partot, mely a surakhani csatorna mellett nyulik el jobbról. Magán a nagy folyamon fél óra alatt tul lehattunk volna, hanem a folyó sebes árja messzire levitt, s míg a tulsó oldali ohajtott ponthoz, majd le, majd felfelé evezve elérhattunk, eltelt a nap, még pedig olyan hőséggel, a minőt keveset tapasztaltam életemben. A főfolyamon meglehetősen jól ment, hanem a mellék ágakon minden tíz lépésnyire megfeneklettünk a homok zátonyokon, s ilyenkor mindig ki kelle embereknek, szamaraknak szállani a dereglyéből, míg ismét lengővé nem tétetett, s ujra beszálltunk, a mint elegendő vízre kapott. A szamarak ki s be

szállítása, kivált néhány megátalkodott csökönyös páréé pokoli munka volt; a legtöbbet úgy kellett kézen ki s be rakosgatni, mint valami magokkal tehetetlen gyermekeket. Még most is nevetnem kell, ha eszembe jut, hogyan vette az a hórihorgas hadzsi Jakub kiseded szamárkáját a hátára, lábait a mellén összefogván, míg az a jámbor állat reszketve helyezé el a fejét koldus gazdája nyakán.

Az Oxus partjának egy domborulatán ütöttünk tábor; ezen tájékat Töjebójun-nak, azaz: tevenyáknak nevezik, hihetőleg a part görbületeiről, s bizonyos hónapokban a kirgiszek tanyáznak rajta. Tíz óranyi idő alatt három kirgisz családot láttam, melyek egymás után legfőlebb három óráig laktak közelünkben, s felszedkezvén tovább mentek. Pompás képét láttam rajtok a nomád életnek, s a mint egy kirgisz asszonynyal ezen állhatatlan életről beszélgettem, ezt felelé a kirgisz nő: „Csak nem lehetünk olyan lusták, mint ti molláhk, s nem tölthetünk egy egész napot egy helyben! Mozognia kell az embernek, mert ime a nap, a hold, a csillagok, a víz, az állatok, a madarak és halak mind-mind mozognak, csupán csak a halott és a föld fekszik mozdulatlanul!“ Több ellenvetést akartam tenni a böleselkedő nomád asszonyságnak, ki épen a sátor felszedésével foglalkozott, midőn távolból kiabálás hallatszék, melyből csak ezen egy szót: büri! büri! (farkas! farkas!) vehettem ki. A kirgisz nő villám-sebességgel elsietett a távolabb legelésző nyájhoz, s larmájával azt eszközölte, hogy a farkas egyetlen egy birka kövér farkát vivén magával, megszaladt. Szerettem volna a visszaérkezett nőt a farkas mozgásának előnyeiről kikérdezni, de nagyon el volt szomorodva vesztesége felett, s én mentem a karavánomhoz.

Furcsa divatok.

Egyik furcsaság, a mit a frizurában legújabbán felkaptak, a „malpeignéle“, a „roszul fésült“ haj. Lehetőleg borzasnak kell lenni, s egy kiszabadult fürtnek a homlokon végig az orr elé lelőgni. Mentül hosszabban lóg le a fürt, annál elegánsabb.

Az a divat is igen szép, hogy a shawl két végét hátravetik, s annál fogva úgy tűnik elő minden ember, mintha most szaladt volna el a hóhér kezéből, a kötéllel a nyakán.

Furcsa pontifexek!

Azt mondja egy amerikai hírlap: „ha hirtelenében szükségünk van valami hidra; szétszedünk érte egy templomot s csinálunk belőle hidat.“

A könnyező kedves.

Arczod miért oly bánatos?
Szemedben könnyü mért rezeg?
„Gyermekségemre gondolék,
S ilyenkor mindig könnyezek!”

Szent, honleányi könnyeid'
Lágy szívem méltányolni kész;
Gyermekséggel jól tudom —
Egykorú a mohácsi vész. **Bocskoros.**

Adomák.

Álarczos bál előtt, asztal fölött vendéglőben, arról tanácskoztak, kiki minő maskarában menjen. Egy közibük furakodott egyéniség, bár rondasága miatt egyik se szerette, legjobban lármázott; ő csak azt nem tudja, spanyol grandnak öltözzék-e, vagy török urnak? „Spanyol grand, török ur! szólott végre Uzindur, minek anynyi költség? Magának a legjobb maszk lesz: vegyen tiszta inget — senki se ösmer rá.”

Uzindur párbajra készült egy ismerősével. Ennek barátja rátámadt: hogyan hívhatta ki, hogyan vivhat vele, mikor az olyan jó ember? — „Jó ám, felelt Uzindur, nagyon jó ember az, csakhogy — *nem mutatja.*”

Robbogányi Bolnai ellen oly fogadást vesztett, melyben a vesztett fél kötelezettsége a nyerő discretiojára bízott. Bolnai tehát azt kívánta Robbogányitól, hogy lépjen fel egy szerepben a nemzeti színpadon. Robbogányi e célra Guttenberget választá. — Előadás után X. színész azt mondta Robbogányinak, hogy nagyon rosszul játszott. — „Az meglehet, felelt Robbogányi, hogy rossz színész, de az bizonyos hogy jobb lelkű ember vagyok önnél.” Miért? kérde X. „Mert lássa édes X. én csak a magam darabjában játszottam, és *nem rontottam a másét!*”

Hogy lett az „A Honból,” „Kakas ujság?” Hát egy bizonyos városkában, a hol cs. k. adóhivatal is van, az egyik ujonnan érkezett adóhivatalnok elküldte a hivataloszlógát (a ki egyébiránt becsületes budai születés, és nem is mai gyerek már e magyar városban, de azért csak gyomrozza biz az még a magyar szót) a postára, hogy kérjen egy heverő német ujságot olvasni. A kiadó azt mondta „nincsen,” mert ami (nem amik) ide jár, azt azonnal elviszik. No hát! mond a szolga, persze németül, jó lesz magyar is, zum Beispiel „áz á kákás” levén neki a sokszor hallott *Hon* annyit, mint „der Hahn.”

A kisértet.

Eredeti történet.

A forradalom után K. J. m. pusztának birtokosa kénytelen lévén cselédei számát szaporítani, a hiányzó lakás miatt, házának végén lévő egyik kandalló szobáját engedte által az ujonnan felfogadott faragó béresének; a palócz szeret nyáron is tüzelni, annál inkább pedig télen azt nem nélkülözheti, tehát kedves volt a kandallós szoba, ide gyült össze az egész pusztának vászon-cselédje a fonóba, és a kandalló tüzének lángja mellett fontak, a béres gazda pedig, mint katona viselt ember, mesélgetett nekik az Argirus királyfiról, az operenciás tengerről és a sok borzasztó látott és hallott kisértetekről, egy estve, midőn éppen a legborzasztóbb történeteket meséli, a kandalló kéményében egy roppant csattanás történik, mi az egész hallgató publikumot annyira megijeszti, hogy mindnyájoknak szemök, szájak, de még az orsójuk is elállott; valamennyien mereven néztek a kandallóra, és midőn ily feszült állásban hallgatva néztek, következett egy másik csattanás, mely a tüzet is széjjel szórta a szobában; no itt vége szakadt a bátorságnak, egy általános felsikoltás, és egy perc alatt az egész publicum egy csomóba az ajtónak rohant, sikoltva, jajgatva, rakásra dülve, ki előre, ki hanyatt esve rohant ki az ajtón, és a hogy felkerekedhetett, vesd el magad, hazafelé szaladt, attól tartván, az ördög mindjárt nyakon csípi. Másnap jókor reggel az egész deputatio megjelent K. J. birtokos úrnál és elszónokolván a szokott hosszú üdvözlést, elmondották a tegnapi este történt borzasztó dolgot, kijelentvén, készebbek elhagyni a szolgálatot, mint ily ördögös szobában lakni. K. J. ur gondolkozik és egy kis vártatva elneveti magát, eszébe jött, hogy 849-ben, midőn Hurban önkéntesei jártak a vidéken, ő is egy pár igen szép és emlékül nyert pisztolyát a kandalló szoba kéményébe akasztotta fel, az egyik felfele, a másik lefele függött a szegen, a tűz lángjától megtüzesedvén, az egyik fel, a másik lefele lötte ki a golyót, ezeknek megégett csöveit bemutatva a panaszkodóknak, meggyőződtek a kisértetnek alaptalanságáról, szent lett a béke és kedves maradt mai napig a kandalló szoba.

Félreértés a Vigardával.

Idegen. (bérkocsishoz). In die Viehgarda.

Bérkocsis. (elhajt vele Cocchi-Advinent menageriájába.)

Idegen. No was ist das?

Bérkocsis. Hát, ez a *Viehgarten!*

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

ORÁCULUM. Mindeneket elhigytetek; a mi rossz, azt meglátjátok.

— — Hirlapokból olvasom: Napoleon császár átadja a kseftet a fiának, meg az unokaöcsésének, ő maga privatiér lesz. (Mi az a privatyíé?) A privatiér? Az olyan bummler, a kinek van pénze. (Hát az a bummler micsoda?) A bummler? az meg olyan privatiér, a kinek nincs pénze. (Már most tudom.) Ugyanazon lapok írják, hogy báró Sennyei magyar kancellár lesz. Ugyanezen hitelt érdemlő kutforrások szerint, Konstantin nagy herczeg a lengyel forradalom élére állt; — a pápa elhagyja Rómát és Esztergomba jön lakni; — a Constitutionelle Oesterreichische Zeitung nem fogad el subventiót a kormánytól, — Anglia visszafoglalta Düppelt; — a sultán megengedte kihirdettetni az encyclicát; — Izabella királyné pedig anglicán hitre tért

— — Íme tehát, egy német alchimista feltalálta, hogyan lehet az embert eltartani itélet napjáig, s akkor megint elővenni. Belétöltenek valamit, s attól egyszerre kövé válik. E szerint már ezután nem temetnek majd el senkit, hanem kinek-kinek saját kövé vált természetéből emlékszobrot emelnek.

— — Melyik időszak a magyar ujságírókra nézve a legóhajtottabb? (No hát melyik?) A *nyár*, mert akkorra várják a magyar országgyűlést. Hát a bécsi ujságírókra nézve melyik időszak a legkellemetlenebb? — Az ős. Mert nekik *Herbst* disputálta le a subventiójukat.

— — Mikor Thouvenel halálát hirdette a telegramm, az *illető* lapok nagy keresztyéni buzgósággal kiáltanak fel; „íme tehát a gondviselés is a liberálisok el-

len nyilatkozott.“ — Thouvenel azonban nem halt meg; már most aztán hogy leszünk a gondviselés nyilatkozatával?

— — Miben különböznek az újabbkori francia színművek a hajdaniaktól? (Abban, hogy a hajdaniaknál előadás után azt szoktuk kérdezni, valjon hogy híjják azt a szerzőt, a ki ezt a szép darabot írta? a mostaniak előadása után pedig azt, hogy: „valjon hogy híjják azt a szabót, a ki azt a szép ruhákat varrta, a mikben a dámák játszottak?)

— — Fránya gyerekek ezek a poroszok; mikor a dán háboru kezdődött, s a Dannewirke előtt álltak, akkor is azt mondták az osztrákoknak: „csak ti menjete *be* elől.“ — Most aztán, hogy el van foglalva a két herczegség, megint azt mondják az osztrákoknak: „csak ti menjete *ki* elől.“

— — Gallmayer kisasszonynak egy bálban udvarolni kezdett valami gyalogsági tiszt: „hagyjon békét, monda neki a művész, én csak olyan tisztekkel álllok szóba, a kiken *lőszagot* érzek.“ (A lovassági tiszt persze gazdagabbak.)

— — Egy bevádolt bérkocsistól kérdi a városkapitány szokásos vallatás szerint: voltál-e már büntetve? — O ja, felel az, kétszer egy-egy „*National fűnfer*“-re, és kétszer egy-egy *Bankfűnfer*“-re. — Micsoda az? — Hát kétszer fizettem büntetésből egy egy öt forintost, és kétszer kaptam a *padon* egy egy ötöst.

Uzindur naplójából.

— — Valjon az a szép asszony, kit annyi imádó rajong körül, erényes-e, vagy sem?

— — Én ugy hiszem, hogy sokkal tisztább lelkű, minthogy férjét megcsalhasa; hanem egyuttal sokkal jobb szívű, mint hogy imádójától megtagadjon valamit.

— — Miért nevezi ön műveit tragoediáknak, nem szomorujátékoknak.

— — Azért, mert ha játék, akkor nem szomorú, s ha szomorú, akkor nem játék; csak egy esetet ismerek, a miben helye van a szomorujáték szónak; — mikor az ember a kártyajátékon elveszti a pénzét.

Még egy indítvány a Redout magyarosítására.

Legjobb név lesz neki: „Becsali.“ Ez magyarul is népszerű mulatótermet jelent, s a német is mingyárt megérti, hogy mit jelent: „bezahl-i!“

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felélős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása: Mészáros utca 8. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1865

(Barátok tere 7-ik szám.)

Rajzolja: Jankó. — Metszi: Polák.